

D E C I Z I E

21 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 iunie 2016, declarat de avocatul Grosu Aurel în numele inculpatului

Dicusar Nicolae Boris, născut la
19 decembrie 1989, originar și locuitor
r-nul Dubăsari, s. Doroțcaia.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 26.11.2015 - 05.01.2016;

Instanța de apel: 26.01. - 12.02.2016;

Prima instanță: 14.03. - 17.05.2016;

Instanța de apel: 06.06. - 20.06.2016;

Instanța de recurs: 12.08. - 21.12.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Militare din 05 ianuarie 2016, Dicusar Nicolae a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 368 alin. (1) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în Forțele Armate pe termen de 4 ani, iar în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pe termen de probă de 4 ani.

A fost încasat de la inculpatul Dicusar Nicolae în beneficiul statului suma de 120, 90 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat *în fapt* că, Dicusar Nicolae îndeplinește serviciul militar prin contract din 29.07.2013 în cadrul Bazei militare de instruire a Armatei Naționale (BMI a AN), în funcție de șef S2 serviciu cercetare stat major, în grad militar - locotenent major.

Tot în aceeași unitate, la 05.09.2015 a efectuat serviciul militar în termen și soldatul Cucu Nicolae, pentru care locotenentul major Dicusar Nicolae era superior după gradul deținut și funcția ocupată.

La 05.09.2015, locotenentul major Dicusar Nicolae, în timp ce se afla pe teritoriul unității, amplasate în r-nul. Anenii Noi, a încălcat grav cerințele art. 26 a Legii R. Moldova „Cu privire la statutul militarilor”, art. art. 14, 15, 94, 116 ale Regulamentului Serviciului Interior al Forțelor Armate ale R. Moldova, art. 5 al Regulamentului Disciplinei Militare, care îl obliga: să respecte Jurământul militar

și prevederile regulamentelor militare; să prețuiască onoarea unității militare; să păstreze demnitatea gradului și uniformei militare pe care o poartă; să fie disciplinat și vigilent; să prețuiască camaraderia militară; să respecte drepturile și libertățile tuturor cetățenilor; să nu-și permită deprinderi dăunătoare; să servească în permanență drept exemplu de înaltă cultură, modestie și cumpătate; să păstreze cu sfințenie onoarea militară; să-și apere demnitatea și să stimeze demnitatea celorlalți; să educe în permanență subordonații săi; să ofere personal exemplul de educație, de atitudine sânguincioasă față de serviciu, precum și ritualurile militare; să manifeste grijă pentru consolidarea prieteniei dintre militari; să dea dovadă de delicatețe și atenție față de subordonați; să nu admită în relațiile cu ei grosolăniile; să îmbine exigența înaltă și principialitatea cu respectul demnității lor personale; să mențină în permanență o disciplină militară strictă și o stare moral-psihologică sănătoasă în cadrul efectivului; să întreprindă măsuri pentru prevenirea cazurilor de traumatism în cadrul efectivului; să asigure ordinea interioară în unitate; să contribuie la menținerea și la restabilirea ordinii regulamentare; să se comporte cu demnitate atât în unitatea militară, cât și în afara ei; să nu-și permită nici sie și nici altora să încalce ordinea publică; să contribuie pe toate căile la apărarea onoarei și demnității cetățenilor, la menținerea prestigiului Forțelor Armate - în loc de aceasta locotenentul major Dicusar Nicolae a admis intenționat acte de violență săvârșite asupra militarului, în următoarele împrejurări:

La 05.09.2015, aproximativ la ora 18.00, locotenentul major Dicusar Nicolae în timp ce se afla în dormitorul cazarmii nr.3 de pe teritoriul BMI a AN amplasate în r-nul Anenii Noi, sub pretextul că soldatul Cucu Nicolae a refuzat inițial să-i predea telefonul mobil depistat, i-a aplicat intenționat ultimului o lovitură puternică cu degetul mare și arătător a mâinii drepte în forma literei „U” în regiunea gâtului, în rezultat la ce Cucu Nicolae s-a lovit cu capul de noptieră și a căzut jos.

În continuare, Dicusar Nicolae a sărit (s-a poziționat) deasupra soldatului Cucu Nicolae aplicându-i o lovitură cu pumnul drept în regiunea pieptului, iar după ce ultimul simțind dureri s-a smuncit ridicându-se în picioare, l-a apucat din spate cu mâinile strângându-l și doborându-l pe un pat, continuând să-l forțeze cu mâinile și picioarele până ce Cucu Nicolae nu i-a transmis telefonul.

În rezultatul acțiunilor violente și agresive a locotenentului major Dicusar Nicolae părții vătămate Cucu Nicolae conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2333/D din 01.10.2015 i-a fost cauzată vătămare corporală neînsemnată.

3. Avocatul Grosu Aurel în numele inculpatului a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, invocând dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 februarie 2016, a fost admis apelul, casată sentința, cu remiterea cauzei la o nouă examinare, în aceeași instanță în alt complet de judecată.

La adoptarea soluției date, instanța de apel, cu trimitere la prevederile art. 17 alin. (1) Cod de procedură penală, a reținut că, prima instanță contrar normei citate, nu a ținut cont că începând cu 25.12.2015 până la 15.01.2016, avocatul

Grosu Aurel, care a fost ales de către inculpat, să-i apere interesele în procesul penal, fapt confirmat prin mandatul din 29.09.2015 (f.d. 60, vol. I), anexat la materialele cauzei, se va afla în concediu și a numit următoarea ședință de judecată pentru 30.12.2015, ora 13:00, mai mult, prima instanță a obligat inculpatul Dicusar Nicolae, în termen de 5 zile, să-și aleagă un alt apărător, în caz contrar acesta a fost preîntâmpinat că i se va acorda un avocat din oficiu.

În continuare, făcând referire la pct. 5, 6 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 11 din 24.12.2010 „Cu privire la practica aplicării legislației pentru asigurarea dreptului la apărare al bănuitului, învinuitului, inculpatului și condamnatului în procedură penală”, precum și la Hotărârea CEDO din 26.09.2000, în cauza Magee c. Marii Britanii, instanța de apel a reținut că, avocatul Grosu Aurel în ședința de judecată a primei instanțe, și-a motivat justificat imposibilitatea de a se prezenta pentru 28.12.2015, fapt ignorat de către prima instanță.

La fel, având în vedere prevederile art. 70 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța de apel a specificat că, prima instanță, știind cu certitudine că între inculpat și apărătorul ales, a fost încheiat un contract de asistență juridică pe parcursul judecării cauzei penale, la 24.12.2015 când a fost încheiată cercetarea judecătorească, inculpatul nu s-a dezis de serviciile avocatului și nu a solicitat ca interesele sale să-i fie apărate de către un avocat din oficiu, prin urmare în opinia instanței de apel, prima instanță nejustificat i-a acordat inculpatului un alt avocat ales de el, or, prin desemnarea avocatului din oficiu, se încalcă inculpatului dreptul la apărare, ales de ultimul.

Instanța de apel a remarcat la fel că, în speță, din partea inculpatului nu au fost înaintată cerere privind renunțarea acestuia la serviciile avocatului Grosu Aurel, mai mult, în materialele cauzei lipsește hotărârea motivată a primei instanțe privind înlăturarea avocatului Grosu Aurel, în calitate de apărător al inculpatului în cauza respectivă.

5. Prin sentința Judecătoriei Militare din 17 mai 2016, Dicusar Nicolae a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 368 alin. (1) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în Forțele Armate pe termen de 4 ani, iar în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pe termen de probă de 3 ani.

A fost încasat de la inculpatul Dicusar Nicolae în beneficiul statului suma de 120, 90 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

6. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat *in fapt* că, Dicusar Nicolae îndeplinește serviciul militar prin contract din 29.07.2013 în cadrul Bazei militare de instruire a Armatei Naționale (BMI a AN), în funcție de șef S2 serviciu cercetare stat major, în grad militar - locotenent major.

Tot în aceeași unitate, la 05.09.2015 a efectuat serviciul militar în termen și soldatul Cucu Nicolae, pentru care locotenentul major Dicusar Nicolae era superior după gradul deținut și funcția ocupată.

La 05.09.2015, locotenentul major Dicusar Nicolae, în timp ce se afla pe teritoriul unității, amplasate în r-nul. Anenii Noi, a încălcat grav cerințele art. 26 a Legii R. Moldova „Cu privire la statutul militarilor”, art. art. 14, 15, 94, 116 ale

Regulamentului Serviciului Interior al Forțelor Armate ale R. Moldova, art. 5 al Regulamentului Disciplinei Militare, care îl obliga: să respecte Jurământul militar și prevederile regulamentelor militare; să prețuiască onoarea unității militare; să păstreze demnitatea gradului și uniforme militare pe care o poartă; să fie disciplinat și vigilent; să prețuiască camaraderia militară; să respecte drepturile și libertățile tuturor cetățenilor; să nu-și permită deprinderi dăunătoare; să servească în permanență drept exemplu de înaltă cultură, modestie și cumpătate; să păstreze cu sfințenie onoarea militară; să-și apere demnitatea și să stimeze demnitatea celorlalți; să educe în permanență subordonații săi; să ofere personal exemplul de educație, de atitudine sânguincioasă față de serviciu, precum și ritualurile militare; să manifeste grijă pentru consolidarea prieteniei dintre militari; să dea dovadă de delicatețe și atenție față de subordonați; să nu admită în relațiile cu ei grosolanii; să îmbine exigența înaltă și principialitatea cu respectul demnității lor personale; să mențină în permanență o disciplină militară strictă și o stare moral-psihologică sănătoasă în cadrul efectivului; să întreprindă măsuri pentru prevenirea cazurilor de traumatism în cadrul efectivului; să asigure ordinea interioară în unitate; să contribuie la menținerea și la restabilirea ordinii regulamentare; să se comporte cu demnitate atât în unitatea militară, cât și în afara ei; să nu-și permită nici sie și nici altora să încalce ordinea publică; să contribuie pe toate căile la apărarea onoarei și demnității cetățenilor, la menținerea prestigiului Forțelor Armate - în loc de aceasta locotenentul major Dicusar Nicolae a admis intenționat acte de violență săvârșite asupra militarului, în următoarele împrejurări.

La 05.09.2015, aproximativ la ora 18.00, locotenentul major Dicusar Nicolae în timp ce se afla în dormitorul cazarmii nr.3 de pe teritoriul BMI a AN amplasate în r-nul Anenii Noi, sub pretextul că soldatul Cucu Nicolae a refuzat inițial să-i predea telefonul mobil depistat, i-a aplicat intenționat ultimului o lovitură puternică cu degetul mare și arătător a mâinii drepte în forma literei „U” în regiunea gâtului, în rezultat la ce Cucu Nicolae s-a lovit cu capul de noptieră și a căzut jos.

În continuare, Dicusar Nicolae a sărit (s-a poziționat) deasupra soldatului Cucu Nicolae aplicându-i o lovitură cu pumnul drept în regiunea pieptului, iar după ce ultimul simțind dureri s-a smuncit ridicându-se în picioare, l-a apucat din spate cu mâinile strângându-l și doborându-l pe un pat, continuând să-l forțeze cu mâinile și picioarele până ce Cucu Nicolae nu i-a transmis telefonul.

În rezultatul acțiunilor violente și agresive a locotenentului major Dicusar Nicolae părții vătămate Cucu Nicolae conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2333/D din 01.10.2015 i-a fost cauzată vătămare corporală neînsemnată.

7. Avocatul Grosu Aurel în numele inculpatului a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, invocând în acest sens următoarele aspecte:

- în speță lipsește temeiul real, fapta prejudiciabilă săvârșită și respectiv temeiul juridic (componenta infracțiunii, stipulată de legea penală) de tragere a inculpatului Dicusar Nicolae, la răspundere penală pentru infracțiunea incriminată;

- declarațiile părții vătămate și învinuirea înaintată, nu sunt confirmate cu probe din materialele cauzei penale, dar dimpotrivă contravin tuturor declarațiilor martorilor și raportului de expertiză medico-legală nr. 2333/D din 01.10.2015;

- Dicusar Nicolae își îndeplinea obligațiile de ofițer al armatei și fără intenție de a săvârși crime și-a îndeplinit obligațiunile de serviciu, a cerut de la soldatul, Cucu Nicolae, telefonul depistat, pe care ultimul l-a predat cu nedorință, fiind impus de părinți (tatăl) să-l transmită, pe care l-a telefonat Dicusar Nicolae, iar acest fapt este probat și prin declarațiile martorilor audiați în speță, precum și a tatălui în instanța de judecată;

- deoarece lipsesc leziunile indicate în învinuire, lipsește și latura obiectivă, or, pe corpul lui Cucu Nicolae nu există careva leziuni prevăzute de articolul incriminat (ușoare), doar o excoriație la nivelul toracelui anterior și brațului stâng;

- nu există martori care ar confirma direct că Cucu Nicolae a fost lovit de către ofițerul Dicusar Nicolae, dar dimpotrivă, această versiune se combate prin declarațiile martorilor, Procop Vladimir, Samoil Vlad, Caterinciuc Iurie, or, acuzarea nu a prezentat suport probatoriu care ar demonstra prezența la partea vătămată Cucu Nicolae a leziunilor ușoare - prevăzute în articolul incriminat inculpatului, precum și probe ce ar confirma leziunile mecanice aplicate de către Dicusar Nicolae cu ajutorul mâinilor, mai mult, apărarea a specificat că, în cauzele de violență pentru o probabilitate mai mare, se efectuează fotografii, însă în cazul dat lipsesc careva fotografii;

- raportul de expertiză care a fost pus la baza învinuirii înaintate de către procuror, este efectuat peste două zile de la conflictul indicat și în raport nu este indicat nimic clar referitor la leziuni corporale, dimpotrivă raportul de expertiză nu exclude și posibilitatea automutilării însăși de către partea vătămată, Cucu Nicolae;

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 iunie 2016, a fost respins ca nefondat apelul apărării, cu menținerea sentinței.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a statuat, că prima instanță probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în baza art. 368 alin. (1) Cod penal.

În acest sens, instanța de apel a conchis, că vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii vizate supra se confirmă prin următoarele probe: declarațiile părții vătămate Cucu Nicolae (f.d. 19, vol. II); martorilor Cucu Aliona, Șaramet Sergiu, Procop Vladimir, Greadcenco Gheorghe, Matvei Ion, Caterinciuc Iurie, Samoil Vlad, Scoarță Igor, Caitaz Victor, Stati Petru, Cucu Boris; extrasul din ordinul de zi pe unitate al comandantului Bazei militare de instruire a AN nr. 36 din 23.02.2015 (f.d. 42, vol. I); extrasul din ordinul de zi pe unitate al comandantului Bazei militare de instruire a AN nr. 140 din 08.07.2015 (f.d. 77, vol. I); ordinul comandantului Bazei militare de instruire a AN nr. 184 din 04.09.2015 (f.d. 74, vol. I); ordinul comandantului Bazei militare de

instruire a AN nr. 187 din 14.09.2015 (f.d. 32-33, vol. I); raportul de constatare medico-legală nr. 4403 din 07.09.2015 (f.d. 10, vol. I); procesul-verbal din 16.10.2015 privind verificarea declarațiilor părții vătămate Cucu Nicolae, la locul infracțiunii (f.d. 100-112, vol. I); procesul-verbal de confruntare din 19.11.2015 efectuat între partea vătămată Cucu Nicolae și bănuitul Dicusar Nicolae (f.d. 113-116, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 2333/D din 01.10.2015 (f.d. 97, vol. I); sentința Judecătorei Dubăsari din 30.11.2005 (f.d. 163, vol. I); sentința Judecătorei Militare din 16.01.2014 (f.d. 89-90, vol. I).

La capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel a conchis că, prima instanță la acest compartiment, pe deplin a ținut cont de prevederile art. art. 7, 61, 75, 90 Cod penal.

9. Avocatul Grosu Aurel în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 8), 12) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În susținerea cerințelor, recurentul a menționat motive similare celor din cererea de apel, inclusiv a invocat dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, reiterând că declarațiile părții vătămate Cucu Nicolae, care au fost puse la baza învinuirii nu sunt confirmate prin probe pertinente administrate în speță, mai mult, aceste declarații contravin declarațiilor tuturor martorilor audiați la caz, inclusiv raportului de expertiză medico-legală nr. 2333/D din 01.10.2015.

În opinia apărării, inculpatul Dicusar Nicolae își îndeplinea obligațiile de ofițer al armatei și fără nici o intenție de a săvârși careva crime și-a îndeplinit obligațiunile de serviciu, cerând de la soldatul Cucu Nicolae telefonul depistat, pe care ultimul l-a predat cu nedorință, fiind impus de părinții telefonați de către inculpat, să-l transmită, mai mult, încălcarea gravă a tuturor regulamentelor și legislației militare a săvârșit-o însăși partea vătămată, care totalmente a ignorat ordinele ofițerului de serviciu, inclusiv apărarea a făcut referire și la tentativa lui Cucu Nicolae să evadeze.

Recurentul critică decizia instanței de apel și sub aspectul că aceasta nu a ținut cont de faptul că învinuirea înaintată este fără suport probatoriu, bazată doar pe presupuneri, contrară dispozițiilor art. 8 Cod de procedură penală, or, leziunile corporale la care se face referire în învinuirea formulată (latura obiectivă), lipsesc, pe corpul părții vătămate fiind depistată doar o excoriație la nivelul toracelui anterior și brațului stâng.

De asemenea, indică recurentul că, acuzarea nu a făcut referire la careva martori, care ar confirma direct că Cucu Nicolae a fost lovit de inculpat, dimpotrivă martorii au declarat contrariul, mai mult, raportul de expertiză medico-legală nr. 2333/D din 01.10.2015, care a fost pus la baza hotărârii de condamnare urma să fie apreciat critic de către instanțele de fond deoarece a fost efectuat peste două zile de la conflictul indicat și în acesta nu este indicat nimic clar referitor la leziunile corporale cauzate părții vătămate, or, acest raport de expertiză nu exclude posibilitatea automutilării de către însăși partea vătămată.

Prin urmare, recurentul consideră că, partea vătămată Cucu Nicolae intenționat și-a cauzat leziuni corporale, cu scopul de a-l trage la răspundere penală pe Dicusar Nicolae cu care se aflau în relații ostile.

10. Asupra recursului ordinar declarat de apărare a depus referință procurorul, solicitând respingerea acestuia deoarece, criticele recurentului nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate, ca fiind ilegală, ori reaprecierea probelor în modul propus de autorul recursului, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, mai mult, argumentele din recursul ordinar au fost obiect de judecare în instanța de apel, pe care instanța le-a examinat detaliat, apreciind toate probele din dosar conform art. 414 alin. (3) Cod de procedură penală, pronunțându-se argumentat asupra acestora.

Astfel, procurorul susține că, toate probele administrate au primit apreciere la justa lor valoare, iar concluzia privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în speță, or, decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

11. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, reieșind din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

Or, rațiunea exercitării căii de atac, în particular avându-se în vedere recursul ordinar, rezidă în preîntâmpinarea și înlăturarea erorilor în domeniul justiției, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator al erorilor de drept admise de instanțele de fond.

În acest context, revenind la textul recursului declarat de apărare, Colegiul penal constată că titularul acestuia invocă de drept temeiurile stipulate de art. 427 alin. (1) pct. 8), 12) Cod de procedură penală, potrivit cărora decizia instanței de apel poate fi atacată cu recurs în cazul în care nu au fost întrunite elementele infracțiunii și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

În esență, recurentul critică hotărârea adoptată de instanța de apel sub aspectul modalității greșite de apreciere a probelor, instanța de apel nu a pătruns în esența cauzei deferită judecării și eronat a dispus menținerea condamnării lui Dicusar Nicolae în baza art. 368 alin. (1) Cod penal.

Verificând alegațiile recurentului, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal conchide că, acestea sunt neîntemeiate, iar instanța de apel la adoptarea soluției de respingere a apelului, cu menținerea sentinței, a respectat prevederile art. art. 414-417 Cod de procedură penală, adoptând o soluție corectă și întemeiată.

Colegiul penal a statuat asupra acestei concluzii reieșind din următoarele considerente.

În primul rând, relevant este de menționat că la această etapă a procedurilor instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă

apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, ori, aceasta fiind atributul exclusiv al acestor instanțe, deci, Colegiul penal nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel, corectitudinea condamnării inculpatului de cele imputate prin rechizitoriu.

Totodată, în același context, se remarcă că în cadrul procesului penal aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale. Convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Termenul „*convingere intimă*” exprimă atitudinea imparțială, independentă, fără prejudecăți față de o probă sau alta.

Adică, judecătorul este independent la aprecierea probelor, nefiind legat de opiniile altor persoane sau instanțe. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența și utilitatea acestora, iar toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării.

Raportând cele expuse supra la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, Colegiul penal evidențiază că, instanța de apel corect a ajuns la concluzia despre vinovăția inculpatului de cele imputate prin rechizitoriu și just a apreciat probatoriul acumulat.

Autorul recursului invocă că, instanța de apel a apreciat unilateral probele administrate, însă, din actele cauzei se constată că instanța le-a creat părților condițiile necesare, cercetând probele așa cum au fost prezentate de părți și a conchis corect asupra circumstanțelor de fapt ale cauzei, efectuând o încadrare juridică corectă.

Tot în acest context, Colegiul penal reține că, după cum rezultă din prevederile art. 314 Cod de procedură penală, instanța de judecată este obligată, în procesul judecării cauzei, să cerceteze nemijlocit și sub toate aspectele, probele prezentate de părți, creându-le acestora condiții necesare pentru cercetarea multilaterală și în deplină măsură a circumstanțelor cauzei.

Astfel, făcând o analiză minuțioasă a materialelor cauzei, Colegiul penal constată că alegațiile recurentului privitor la pretinsa eroare judiciară reținută la calificarea juridică a acțiunilor inculpatului sunt vădit nefondate, iar instanța de apel, corect și-a motivat soluția de menținere a condamnării a lui Dicusar Nicolae în baza art. 368 alin. (1) Cod penal.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal verificând materialele dosarului, specifică că judecând apelul instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței de condamnare, ori, soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și verificate în ședințele de

judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunea incriminată în circumstanțele descrise în rechizitoriu.

De altfel, corect instanța de apel a pus la baza condamnării lui Dicusar Nicolae probele enunțate la **pct. 4** din prezenta decizie, iar instanța de recurs la acest capitol reiterează că, chestiunea de apreciere a probelor și temeinicia faptelor dovedite de ele, nu este obiect de cercetare la etapa recursului ordinar, ori, pentru a constitui temei de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării, o atare eroare nu a fost reținută de către instanța de recurs și careva probe denaturate care ar răsturna soluția instanței de apel nu au fost constatate.

Astfel, Colegiul penal conchide că, instanța de apel corect a respins ca fiind neîntemeiate argumentele expuse de apelant în cererea de apel precum că nu s-a probat existența leziunilor pe corpul părții vătămate cât și faptul că nu există nici un martor care ar confirma direct că anume inculpatul, Dicusar Nicolae, l-a lovit pe partea vătămată, Cucu Nicolae, or, partea vătămată, Cucu Nicolae, în cadrul conflictului creat cu inculpatul, Dicusar Nicolae, din cauza că acesta nu dorea să-i transmită telefonul mobil se afla în custodia statului, astfel, există obligația pozitivă a statului de a demonstra, că aceste leziuni au fost produse în alte circumstanțe decât cele susținute de partea vătămată.

Această regulă de probațiune este prevăzută și în art. 10 alin. (3/1) Cod de procedură penală, care cere autorității în custodia căreia se află persoana să demonstreze că aceasta nu a fost supusă torturii sau altor tratamente sau pedepse crude și în cazul în care statul omite să facă acest lucru, poate exista o situație care să cadă sub incidența art. 3 din CțEDO.

În acest sens, prima instanță a reținut în mod just că atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești nu au fost stabilite careva evenimente, care ar indica la posibilitatea contractării în perioada zilelor 04-07.09.2015 a vătămarilor de către Cucu Nicolae în cadrul cărorva aplicații, antrenamente etc, circumstanțe care în mod evident și obligatoriu urmau a fi documentate.

La fel, instanța de apel corect a respins și argumentul apărării referitor la inventarea și falsificarea leziunilor, acest fapt fiind probat prin raportul de expertiză medico-legală nr.2333/D din 01.10.2015, care nu a fost contestat de partea apărării pe parcursul examinării cauzei penale.

Totodată, în opinia Colegiului penal, instanța de apel la fel de corect a respins și argumentul apărării precum că, în cauza penală nu s-a dovedit existența

vătămarilor corporale ușoare, or, în cazul celei de-a doua modalități a faptei prejudiciabile specificate la art. 368 alin.(1) Cod penal, acțiunea de lovire, urmarea prejudiciabilă o reprezintă cauzarea durerii fizice.

Cât privește durerea fizică, în calitate de urmare prejudiciabilă care se află în legătură cauzală cu acțiunea de lovire, se are în vedere reacția psihofiziologică a organismului, produsă ca urmare a unei puternice excitații a terminațiilor nervoase din organele și țesuturile umane, exprimându-se în senzații fizice negative cu grad variat de pronunțare.

Astfel, prin raportul de expertiză medico-legală nr.2333/D din 01.10.2015, s-a constatat la partea vătămată, Cucu Nicolae, excoriație la nivelul toracelui anterior și brațului stâng, care au fost produse în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate și se califică ca vătămare neînsemnată.

De asemenea din declarațiile părții vătămate, Cucu Nicolae, rezultă provocarea unei dureri fizice ca urmare a aplicării loviturilor de către inculpatul, Dicusar Nicolae.

Timpul săvârșirii infracțiunii are un caracter obligatoriu în contextul infracțiunii prevăzute de art. 368 Cod penal, astfel, pentru aplicarea răspunderii în baza acestei norme penale este necesar ca acțiunea de lovire să fie săvârșită în timpul îndeplinirii obligațiilor legate de serviciul militar și în acest context, s-a probat că prin ordinul comandantului Bazei militare de instruire a AN nr.184 din 04.09.2015, locotenentul major, Dicusar Nicolae, la 05.09.2015 a fost numit în serviciu în calitate de ofițer de serviciu pe unitate, fapt care cu certitudine probează că la momentul săvârșirii faptei prejudiciabile inculpatul își îndeplinea obligațiile legate de serviciul militar.

Infracțiunea prevăzută de art. 368 alin. (1) Cod penal, este o infracțiune materială și se consideră consumată din momentul survenirii durerii fizice, ceea ce s-a probat în speță.

Referitor la afirmațiile apărătorului precum că, această cauză penală a fost intentată în legătură cu conflictele existente între inculpat și partea vătămată, instanța de apel corect le-a respins, or, în susținerea acestei afirmații nu au fost prezentate careva probe, mai mult, instanța de apel corect a accentuat că, indiferent de gravitatea abaterii disciplinare săvârșite de către soldatul, Cucu Nicolae, și de comportamentul său, aplicarea violenței față de acesta în circumstanțele constatate nu poate fi justificată nici într-un mod.

Instanța de apel corect a respins argumentul apelantului referitor la tardivitatea efectuării raportului de expertiză și ca urmare ilegalitatea actului care stabilește prezența vătămarilor neînsemnate, or, examinarea minuțioasă și promptă a părții vătămate ținea de competența angajaților Bazei Militare de Instruire a Armatei Naționale, mai mult, pe parcursul examinării cauzei penale nu s-au prezentat careva probe care ar demonstra cauzarea unor leziuni părții vătămate după incidentul din 05.09.2015.

Fiind solidară cu concluziile primei instanțe care a apreciat critic declarațiile martorilor, Procop Vladimir, Caterinciuc Iurie și Samoil Vlad, referitor la verificarea corporală a părții vătămate, Cucu Nicolae, instanța de apel corect a

statuat că, persoanele indicate fiind responsabile de efectuarea controlului corporal a efectivului, au susținut că au verificat partea vătămată, Cucu Nicolae, cu privire la prezența leziunilor corporale și nu au depistat nici o vătămare pe corpul lui, fapt combătut prin probele anexate la materialele dosarului și în special prin raportul de expertiză medico-legală nr.2333/D din 01.10.2015, mai mult, instanța de apel corect a notat că, martorii respectivi se află în relații colegiale cu inculpatul, Dicusar Nicolae.

Motivele invocate în recursul ordinar de către apărare, descrise în **pct. 5.** al prezentei decizii, Colegiul penal nu le consideră relevante și ele urmează a fi respinse din motivele expuse supra, reieșind din faptul că există un cumul de probe legal administrate și cercetate de instanța de apel, care incontestabil confirmă vina inculpatului Dicusar Nicolae în săvârșirea infracțiunii incriminate prin rechizitoriu, iar pedeapsa aplicată, se încadrează în limitele legii penale.

Tot aici, Colegiul penal relevă, că instanța de apel corect, cu referire la doctrina juridică națională, a constatat că în acțiunile inculpatului Dicusar Nicolae sunt prezente toate elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, inclusiv și latura obiectivă, argumente pe care instanța de recurs le acceptă și pentru a evita repetări inutile le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența și practica CEDO, care în pct. 37 al hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16 februarie 2010, statuează că art. 6§1 din CțEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Prin urmare, Colegiul penal reiterează, că printre garanțiile unui proces echitabil, reglementat de art. 6 din CțEDO, se enumeră și faptul că orice persoană trebuie să fie judecată în mod echitabil de un tribunal independent și imparțial, ceea ce a fost realizat și în prezenta cauză, fiind respectate drepturile inculpatului garantate atât de Constituția R. Moldova, CțEDO, cât și de Codul de procedură penală.

Față de cele ce preced, Colegiul penal amintește că motivele din recursul apărării au fost obiectul judecării în instanța de apel, iar materialul probator al cauzei penale dovedește legalitatea temeiurilor de fapt și de drept, care au dus la pronunțarea hotărârii de menținere a sentinței de condamnare a inculpatului Dicusar Nicolae în baza art. 368 alin. (1) Cod penal.

Din atare considerente, Colegiul penal menționează că, în cauza deferită judecării, nu au fost admise careva erori de drept de către instanța de apel, iar alegațiile recurentului în acest aspect sunt vădit neîntemeiate, neavând nici un suport probator.

Pe cale de consecință, se reiterează că decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală, argumentată și întemeiată.

În virtutea considerentelor expuse constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de fond și

cea de apel în privința inculpatului, nefiind identificată de instanța de recurs prezența erorilor judiciare prevăzute de pct. 8), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal consideră ca fiind neîntemeiate criticele formulate sub acest aspect de către titularul cererii de recurs.

12. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de avocatul Grosu Aurel în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 iunie 2016, în cauza penală în privința lui *Dicusar Nicolae Boris*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 02 februarie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev